

Разбира се, тѣ трѣбва да сж се били много храбро, за да ги обуздаятъ и обезсилятъ тѣй, че да не могатъ повече да мръднатъ. Нецастнитѣ турци! Искане се да ги подразнимъ, да имъ се понадсмѣемъ нѣкакъ. И войницитѣ пушатъ вече помежду си шеги и се смѣятъ. Адютантътъ си отива, изпращанъ съ засмѣни и радостни погледи, отъ които той за минута сне сѣнкитѣ на безпокойствието и неизвестността.

Но боятъ продължаваше. Изглеждаше, че турцитѣ предприематъ нова и по-стремителна атака. Стрелбата се усилваше съ ускоренъ темпъ и откъмъ позицията на нашата бригада и откъмъ Кайпа. Въ селото се виждаха тукъ-тамъ групи отъ наши войници, които прибѣгваха и се закриваха задъ къщитѣ. При втора, по-сполучлива атака турцитѣ сякашъ бѣха успѣли да влѣзатъ въ нѣкои пунктове на селото. Селото трѣбваше окончателно да се завладѣе. Стрелбата непрекъснато продължаваше и все повече и повече се усилваше. Надъ с. Провадия, на една височина бѣше излѣзла на позиция една наша скорострелна батарея. Виждахме какъ блѣсваха задъ скалитѣ огнени свѣткавици, последвани отъ оглушителни гърмежи.

Изведнѣжъ боятъ достигна такава страшна сила и ожесточение, което порази и смая всички ни. Никога азъ нѣма да забравя това.